

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΧΑΝΡΟΦ

Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ

'Ο κ. ΛΑΦΙΔΗΣ, (χοιρός πενηντάρας εξετάζει τη νεοφερμένη μαγείρισσα).— "Α, είσ' εσύ που μου στέλνει ο μεσίτης; Καθώς μου γράφουν μπορεί κανείς να έχει εμπιστοσύνη σε σένα. "Αλλά από συστάσεις β; Ξέρουμε πόσο αξίζουν στην οκιά! Μου γράφουν ακόμη ότι ξέρεις πολύ καλή κουζίνα. "Αλλά μήπως έτσι δεν μάς βεβαιώνουν για όλες! (Κυριάζοντας τα χαρτιά της). Δεν βλέπω εδώ παρά ένα πιστοποιητικό μονάχα, του σπιτιού που ήσουν ως τώρα κι' όπου εργάστηκες τρία χρόνια' γιατί έφυγες από κει;

'Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ.— 'Ο γυιός της κυρίας παντρεύτηκε και το νέο άνδρόγγυνο ήλθε κι' εκάθησε στο ίδιο σπίτι. 'Η δουλειά γινόταν έτσι κάπως βαρυσιά για μένα. (Θλιβερά). Δεν είμαι πιά νέα...

'Ο κ. ΛΑΦΙΔΗΣ.— Και πρίν απ' αυτό το σπίτι, πού εργαστήθηκε;

'Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ.— Πουθενά' ήμουν σπίτι μου. "Αλλά ο άντρας μου πέθανε και δεν μίσησε πολλά πράγματα για να ζήσω.. "Ευτύταθ' να εργασθώ σ'ό σπίτι. "Αλλά, ξέρετε, το ράνιμο δεν καλοπράχωνεται. Γι' αυτό, έμπηκα υπηρέτρια...

'Ο κ. ΛΑΦΙΔΗΣ, (μυλακώτερος).— Δεν ελγες λοιπόν κανένα που να μπορούσε να σε βοηθήση; Κανένα παιδί;

'Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ, (ζωηρά, με το φοβισμένο ύφος των ανθρώπων που έχουν κάτι αγίαρτο στην ψυχή τους).— "Οχι, όχι, κύριε, δεν έχω παιδί! Δεν έχω πιά παιδί!...

'Ο κ. ΛΑΦΙΔΗΣ, (δ' όποιος αποφεύγει τις θλιβερές ιστορίες).— Τέλος πάντων, αυτό δεν μ' ενδιαφέρει! Μ' άρεσεις και σε κρατώ. "Όσο για το μισθό, σου δίνω όσα ζητήσεις (με διάθεση). "Η καμαριέρα θά σ'υ δειήν το δωμάτιό σου' ύστερα θά κατέβης στην κουζίνα και θά μάς ετοιμάσης για τίς οκτώ ακριβώς ένα μικρό περιποιημένο δείπνο! "Ο,τι σ'άρεσει εμένα: θέλω να ιδώ το γούστο σου! Μην ξεχνάς μονάχα πώς είμαστε λιγάκι λιχουδιήδες.

'Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ, (μ' έκπληξη).— Συγγνώμη, όσπε ο κύριος δεν εινε μόνος;

'Ο κ. ΛΑΦΙΔΗΣ.— "Οχι δεν είμαι μόνος. "Υπάρχει και κυρία. ("Υστερα από έναν μικρό διαταγμό). Ναι, ναι... Είμαι παντρεμένος!... "Επειτα έννοια σου,δεν θάχης ποτέ να κόνης με την κυρία. Δεν τής άρεσει ν' άσχοληται με το νοικοκυριό. Πήγαινε τώρα!...

'Η μαγείρισσα κάνει μίαν υπόκληση και φεύγει μαζί με την καμαριέρα.

Στις οκτώ παρά πέντε, ή πόρτα του γραφείου του άνοιγει άπτομα και μιά νέα πολύ σκερτσόζα, πολύ νέα και πολύ παφουμαρισμένη μαιίνει βιαστικά. Εινε ή κυρία, ή μάλλον ή Λολόττα.

'Ο κ. ΛΑΦΙΔΗΣ, (χρυσόμενος).— Καλώς την, τή μπεμπέκα μου! 'Η ΛΟΛΟΤΤΑ, (χωρίς να χαμογεμήση για να του δώση το φιλι που φαίνεται να τ'ης ζητά).— "Ελα! σαλιάρη!... "Ερχομαι χωρίς πεντάρα κι' έχω τήν καπελού κάτω στο χώλλ μ' ένα λογαριασμό εκατόν εξήντα φράγκων στείλε τα!

'Ο κ. ΛΑΦΙΔΗΣ, (δειλά ένω ετοιμάζει τα χρήματα).— Μά το πρωί σουδουσα.

'Η ΛΟΛΟΤΤΑ.— Αί! και μ' αυτό τί; Μήπως ήθελες μιά ομορφη γυναίκα, σάν κι' έμένα να μένη μαζί σου χωρίς να ξεδούεις πεντάρα γι' αυτή; Είσαι κουτός, καυμένε!

'Ο κ. ΛΑΦΙΔΗΣ.— Εύχαριστώ (Χτυπά το κοιδοθι και δίνει στην καμαριέρα τα χρήματα). Πάρε πλήρωσε τήν καπελού και βάλε να φάμε. ("Η καμαριέρα φεύγει.) Γιά να σου πώ μικροϋλα μου' μπορούσε νομίμως να είσαι πού ευγενής μαζί μου. Μου φαίνεται πως έχω κάμει άρκετές θυσίες για σένα και πρόσεξε στο τέλος! Θά με κάμης να χάσω τήν ύπομονή μου!...

'Η ΛΟΛΟΤΤΑ, (προκλητικά).— Αί, και ύστερα τί;... Δεν είμαστε δά και παντρεμένοι! Είγνε τόσο εύκολο να χωρίσουμε τα τσανάκια μας!

'Ο κ. ΛΑΦΙΔΗΣ, (περισσότερο αποφασιστικά).— Ναί! Και τότε θά ιδής άν δλοι οι άνδρες εινε τόσο καλοί και τόσο βολικοί σάνκι' έμένα.

Αυτή τη στιγμή ή καμαριέραέρχεται να είδοποίηση ότι το δείπνοεί' έτοιμο και,μαζί με τή φράση που του κόβει στή μέση,όλη του ή αποφασισικότης εξαπλώνεται κι' αυτή. Σαυτίμένος περνά, χωρίς να βγαλή λέξη στην τραπέζαρία, μαζί με τή Λολόττα, τής όποιος τα κατουριασμένα χαρακτηριστικά δείχνουν δι' ή μόρα δεν πύρασε.

'Ο κ. ΛΑΦΙΔΗΣ, (ικτενικά).— "Ελα τώρα, σου πέρασε; Νά, σου ζητώ συγγνώμη! (Προσπαθώντας ν' άλλάξη όμιλία). "Ελα, αγάπη μου, φάε λιγάκι... "Αληθεια δεν σου το ελπ' άκόμη πικάσπόμε ξέγυμνε καινούργια μαγείρισσα. Γιά δοκίμασε τή φαγιά της. Φανταζομαι πώς θά σ' άρεσουν. "Εγώ τα βρίσκο πρώτης τάξεως.

'Η ΛΟΛΟΤΤΑ, (με πείσμα).— Πρώτης τάξεως; Θέλω να το ιδώ αυτό! (Δοκίμαζει μιά πηρονιά και σπρώγνει άμσως το πιάτο της με ύφος άδιαφορόν). Είγμυνε βέβαιη πώς τέτεια μαγειρική θά σ' άρεσε

'Ο κ. ΛΑΦΙΔΗΣ, (μ' έκπληξη).— Κι' όμως έμένο μ' άρεσει... 'Η ΛΟΛΟΤΤΑ.— Μή μιλάς για πράγματα που δεν καταλαβαίνεις! (Ευτυχής διότι βρίσκει εύκαιρία να τον δυσαρεστήση). Θά μου κόμης τή χράι να τή διώξης άμέσως τή καινούργια σου μαγειρισσα!

'Ο κ. ΛΑΦΙΔΗΣ.— Χρυσό μου, μή γιατί παραφέρεσαι; "Αφρησε να κάνη τίς οκτώ ήμέρες της και...

'Η ΛΟΛΟΤΤΑ, (άφροντας τα νεβρα της να ξεσπάσουν).— "Οκτώ μέρες; Ούτ' ένα λεπτό. Δεν έχω όρεξη να με φαρμακώση! Θέλω να φύγη άπόψε σου λέω!... (Στήν καμαριέρα). Πές της νάρθη εδω.

'Ο κ. ΛΑΦΙΔΗΣ, (με χαμηλωμένο το κεφάλι).— Καλά τότε,όπως θέλεις!... Με στενοχωρεί λίγο γιατί φαίνεται τόσο καλή γυναίκα! "Αλλά, τέλος πάντων!

'Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ, (καθώς μπαίνει στην τραπέζαρία).— Μ' εζήτησε ο κύριος;

Στόν ήχο της φωνής της ή Λολόττα έγύρισε ζωηρά προς αυτή. Μόλις είδε τη γροθιά έκέρωσε με μιάς. "Η μαγείρισσα πάλι καθώς τήν αντίκρουσε, έμινε σάν άπολιθωμένη, με τα μάτια της εαρωμένα πάνω στο κατακίτινο πρόσωπο της Λολόττας.

'Ο κ. ΛΑΦΙΔΗΣ.— "Ακουσε, καλή μου Μαγδαληνή. Πολύ λυπούμαι που δε θά μπορούσαμε να σε κρατήσουμε, αλλά το μαγειρεμμά σου δεν άρέση τής κυρίας...

'Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ, (τονίζοντας τήν κάθε λέξη).— "Α! όστε ή κυρία με δάχνει;

'Ο κ. ΛΑΦΙΔΗΣ, (διαλλακτικά).— Δεν σε διώχνουμε... Αυτό το πρώτο δείπνο ήταν μιά μικροβά' δεν πέτυχε, αυτό ειν' όλο! (Με τειδιάμα). Θά βρισκη ίσως δι' ή κυρία εινε λίγο δύσκολη... αλλά τέλος πάντων...

'Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ, (ένθ' τα μάτια της σπιδοβολούν, καρφωμένα πάντα στο πρόσωπο της Λολόττας, πού λές και λυώνει κάτω από τή φλόγα της).— "Εγώ; καθόλου, κύριε. Δεν έχω τήν αξίωση ν' άρέση το μαγειρεμμά μου σε όλους.

'Ο κ. ΛΑΦΙΔΗΣ, (εύχαριστημένος πού βλέπει δι' δέν τήν στενοχωρεί το πράγμα).— "Εννοείται ότι θά σου πληρώσω τίς οκτώ σου ήμέρες...

'Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ, (με μιά περίεργη συγκίνηση στή φωνή της).— Ξέρετε, ήταν έναν καιρο μιά κόρη που πολύ τής άρεσε το φαγάκι που τής είχα ετοιμασμένο σάν γυρίσε το βράδι από τή δουλειά της, —γιατί ήταν ένα τίμιο κορίτσι που εργαζόταν' δεν ελχε άλλη χαρά από τίς φτωχές μικρές έκπληξεις που μπορούσα να τής κάνω για το δείπνο της. Κι' όμως δεν ήτο ποτέ πολύ σπουδαίο' δεν ελχε ό,τι εχρειάζόταν, ούτε χρήματα να ξεδούσει για τήν κουζίνα μου, όπως εδω να πούμε...

'Ο κ. ΛΑΦΙΔΗΣ, (με κάποια δυσφορία).— Καλά,καλά, κυρά μου' αυτή ή ιστορία δεν μάς ενδιαφέρει... Δεν είν' έτσι, αγάπη μου; (Κυριάζει τή Λολόττα και μείει κατάπληκτος βλέποντας τήν άλλοιωμένη της όψη).

'Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ, (εξακολουθούσά με τον ίδιο τόνο).— Αί λοιπόν, ή μαγειρική μου τής άρεσε... Μόνο που δεν ήμυνε πλούσια... "Η Λολόττα, κρύβοντας το πρόσωπο στην πετσέτα της, αρχίζει τα κλάματα.

'Ο κ. ΛΑΦΙΔΗΣ, (ταραγμένος τρέχει κοντά της).— Μά τί έχεις; Τί έπαθες; (Θέλει να τήν πάρη στην άγκαλιά του, αλλά ή Λολόττα τον σταματά μ' ένα κίνημα τόσο επιτακτικό που μείει άκίνητος με τα χέρια στον άέρα, μη ξέροντας τι να κάρη).

'Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ, (σάν να μιλή με τον εαυτό της).— Στο τέλος τέλος ίσως ή κυρία να έχη δικίω' ή μαγειρική μου δεν εινε πολύ καλή. "Αλλά ξέρετε σάν ελη κανείς τήν καρδιά καιθάρη, αυτό τον κάνει να βρίσκη εύχρηστίστη στα πιδό τιποτένια πράγματα...

'Η Λολόττα διπλασιάζει τ' άναφυλητά της.

'Ο κ. ΛΑΦΙΔΗΣ, (στενοχωρημένος).— "Α! μά στο τέλος τί σημαίνουν ούτά; Εσ'υ λοιπόν τήν κωνία να κλαίη;

'Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ.— "Εγώ; "Α! πώς θάκανα εγώ τήν κυρία να κλαίη;... "Η κυρία δεν μορεί να με γνωρίζη... (ή Λολόττα κλαίει δυνατώτερα) άφού εγώ δεν τήν γνωρίζω!... "Αντίο κυρίες... (Με προσπάθεια) και κυρία... (Φεύγει άργα, πού σκυφτή από πρώτα, άκουμπώντας τα χέρια στους τοίχους για να μνη πύρα).

'Η ΛΟΛΟΤΤΑ, (στον κρότο της πόρτας που κλεινει, στήλώνει με μιάς κι' ένθ' ή πετσέτα πέφτει ξεσκαπάζοντας το πελιόνο πρόσωπό της, αλλοκαμένο από τα δάκρυα, φανάζει σπαρακτικά).— Συχώρεσε με! Συχώρεσε με!... Φεύγει!... "Ω! μνη τήν άφήσηξ!...

'Ο κ. ΛΑΦΙΔΗΣ, (κατάπληκτος).— Ποιά; Τή μαγείρισσα;

'Η ΛΟΛΟΤΤΑ, (σε μιά μεγάλη κραυγή πόνου, όπου τιποτέ δεν μένει πιά από τή κακή μικρή ψυχή της διεφθαρμένης κόρης, σε μιά σπαρακτική κραυγή καιρωμένη από άπελπισία, μετάνοια,τροπή και τρομερή τύψη).— Τή μαμά μου! Είνε ή μαμά μου!... Χανροφ

'Ο κ. Λαφιδής εξετάζει τη μαγείρισσα.

— Είνε ή μαμά μου!...